

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/73/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2111214904
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2012:2111214904.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov Mgr. Dušana Čima a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcu: Bc. O. X., nar. X. I. XXXX, bytom O. H. XXXX/XX, G., zast. advokátom: JUDr. Dušan Kubáni, Teplická 2251/121, Piešťany, proti žalovanej: Stredná priemyselná škola dopravná Trnava, Študentská 23, Trnava, IČO: 00491861, zast. advokátkou: JUDr. Tatiana Chrenková, Adama Trajana 12, Piešťany, o zaplatenie 57,70 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 13. marca 2012 č. k. 10C/123/2011-84, 2111214904 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 24,23 eur k rukám jeho advokáta do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 57,70 eura s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 57,70 eur od 11. 12. 2010 do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Toto rozhodnutie vo veci samej právnej odôvodnil použitím ustanovení § 47 ods. 1 písm. a/, § 134 a § 142 ods. 3 Z. p. (zákona č. 311/2011 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2010 - t. j. v čase danej výpovede - Zákonníka práce), § 517 ods. 2 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení - Občianskeho zákonníka) a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O. z. v znení neskorších predpisov, keď mal z vykonaného dokazovania preukázanú opodstatnenosť podanej žaloby, teda opodstatnenosť nároku na náhrady mzdy za dni 3. a 4. 11. 2010. Žalovaná skončila pracovný pomer so žalobcom neplatne výpoveďou zo dňa 25. 9. 2007, o ktorej neplatnosti rozhodol právoplatne súd prvého stupňa rozsudkom č. k. 8C/27/2008-409 z 5. 11. 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 24Co/34/2010-445 z 12. 10. 2010, po ktorých právoplatnosti sa vzťahy medzi účastníkmi konania riadia pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi. Žalovaná prestala žalobcovi prideľovať prácu od 1. 1. 2008, po právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede bolo povinnosťou žalovanej vyzvať žalobcu k plneniu si povinností z pracovného pomeru, keďže žalobca neprestal vykonávať prácu u žalovanej z vlastného rozhodnutia, ale na podnet žalovanej. Žalobca bol pripravený plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu z pracovného pomeru, čo vyplýva aj z jeho listu z 3. 1. 2008 adresovanom žalovanej, teda nebol povinný dožadovať sa prideľovania práce od žalovanej. Žalobca nastúpil do zamestnania 5. 11. 2010. V dňoch 3. a 4. 11. 2010 žalobca tak nemohol vykonávať prácu podľa pracovnej zmluvy pre prekážky v práci na strane žalovanej, preto mu za tieto dni prináleží náhrada mzdy v sume jeho priemerného zárobku. Tento sa zisťuje z hrubej mzdy k prvému dňu kalendárneho štvrtroka z doby odpracovanej v rozhodujúcom období, ktorým je predchádzajúci kalendárny štvrtrok, v prejednávanej veci predstavovaný mesiacmi júl 2010, august 2010 a september 2010. V rozhodujúcom období žalobca neodpracoval 22 dní, žalovaná mu od 1. 1. 2008 prácu neprideľovala. Preto súd prvého stupňa vychádzal z pravdepodobného zárobku, ktorý sa zistí ako zárobok, ktorý by zrejme žalobca ako zamestnanec

dosiahol. Výška platu žalobcu predstavovala od 1. 7. 2007 sumu 634,67 eura, mesiac november mal 22 pracovných dní, preto výška denného zárobku bola v sume 28,85 eur a za dva dni potom (3. a 4. 11. 2010) 57,70 eura. Nakoľko termín výplaty bol Kolektívnou zmluvou žalovanej stanovený na 10. deň v mesiaci, žalovaná sa tak ocitla v omeškaní najneskôr dňa 10. 12. 2010. O náhrade trov konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 O. s. p. (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení - Občiansky súdny poriadok), keď vo veci úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 185,20 eur ako náhrady za súdny poplatok 16,50 eur, 4 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia 15. 6. 2011, písomné podanie na súd 16. 6. 2011, písomné podanie na súd - vyjadrenie 27. 10. 2011 a účasť na pojednávaní 13. 3. 2012), réžijný paušál (3 x 7,41 eur plus 1 x 7,63 eur) a náhradu cestovných výdavkov (21,60 eur).

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná, ktorá navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietne a uloží žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v sume 201,92 eur do troch dní. Súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním vo veci samej dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil. Nesúhlasila s tým, že by jej z nejakého zákonného ustanovenia vyplývala povinnosť vyzvať žalobcu k nástupu do práce. Po určení (súdom), že výpoveď je neplatná, sa vzájomné vzťahy medzi účastníkmi konania spravovali len pracovnou zmluvou a príslušnými pracovnoprávnymi predpismi. Súd prvého stupňa výslovne nevyslovil povinnosť žalovanej vziať žalobcu späť do práce, rovnako tak nebolo potrebné vysloviť trvanie ostatných povinností a práv účastníkov pracovného pomeru, preto nie je potrebné, aby po právoplatnom skončení sporu zamestnávateľ (žalovaná) vyzval zamestnanca (žalobcu) k nástupu do práce. Takáto výzva by bola potrebná iba pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia súdu o neplatnosti výpovede. Len v prípade ak by žalovaná ani po právoplatnosti rozhodnutia o neplatnosti výpovede nepripustila žalobcu k práci, potom by mu vznikol nárok na náhradu mzdy podľa § 142 ods. 3 Z. p. Žalobca nepreukázal, že by ho žalovaná nepripustila k práci. Sám ho považoval za prekážku v práci na strane zamestnávateľa a postupoval v súlade s § 142 ods. 3 Z. p.

Žalobca podal k odvolaniu žalovanej stanovisko, v ktorom navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu trovy odvolacieho konania vo výške 48,46 eur (dva úkony: prevzatie a príprava zastúpenia a stanovisko k odvolaniu po 16,60 plus 15,26 za dva réžijné paušály). Uviedol, že neprestal pracovať u žalovanej zo svojho vlastného podnetu, ale na podnet žalovanej, preto nie je povinný dožadovať sa od žalovanej pridelenia práce. Zamestnávateľ prestal pridelať zamestnancovi (žalobcovi) prácu v rozpore s § 47 ods. 1 písm. a/ Z. p., preto bol žalobca povinný znovu nastúpiť do práce po tom, čoho žalovaná ako zamestnávateľ k tomu vyzvala a vyjadrila ochotu prácu mu opäť pridelať.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba - účastníčka konania (§ 201 a § 204 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 201 a § 202 O. s. p.), postupom bez nariadenia ústneho odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie im predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, a preto je potrebné ho potvrdiť (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.).

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 10C/123/2011 je zaplatenie náhrady mzdy vyplývajúcej z neplatného skončenia pracovného pomeru. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bolo žalobe vyhovené a žalovanej bola uložená povinnosť túto náhrady mzdy žalobcovi zaplatiť.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a je potrebné ho potvrdiť, pretože súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vec správne právne posúdil, aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu, a preto rozhodol v súlade so zákonom. Odvolací súd tak nemal dôvod nestotožniť sa odôvodnením napadnutého rozsudku, pričom na zdôraznenie právneho názoru súdu prvého stupňa a na vyporiadanie sa s odvolacími námietkami žalovanej ešte dodáva nasledovné:

Podľa § 47 ods. 1 písm. a/ Z. p. (v znení platnom a účinnom do 31. 12. 2011) odo dňa, keď vznikol pracovný pomer, zamestnávateľ je povinný pridelovať zamestnancovi prácu podľa pracovnej zmluvy, platiť mu za vykonanú prácu mzdu, utvárať podmienky na plnenie pracovných úloh a dodržiavať ostatné pracovné podmienky ustanovené právnymi predpismi, kolektívnou zmluvou a pracovnou zmluvou.

Podľa § 79 ods. 1 Z. p. ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa § 134 ods. 1 Z. p. priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Podľa ods. 2 rozhodujúcim obdobím je kalendárny štvrtrok predchádzajúci štvrtroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok. Priemerný zárobok sa zisťuje vždy k prvému dňu kalendárneho mesiaca nasledujúceho po rozhodujúcom období a používa sa počas celého štvrtroka, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa ods. 3 ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval aspoň 22 dní alebo 170 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok. Pravdepodobný zárobok sa zistí zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol.

Podľa § 142 ods. 3 Z. p. ak nemohol zamestnanec vykonávať prácu pre iné prekážky na strane zamestnávateľa, ako sú uvedené v ods. 1 a 2, zamestnávateľ mu poskytne náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci vyplýva, že medzi účastníkmi konania bol založený pracovnoprávny vzťah pracovnou zmluvou z 2. 9. 1987, na základe ktorej pracoval žalobca u žalovanej vo funkcii učiteľa dielenských cvičení. Žalovaná dala žalobcovi dňa 25. 9. 2007 výpoveď, ktorá bola právoplatným rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 8C/27/2008-409 z 5. 11. 2009 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava č. k. 24Co/34/2010-445 z 12. 10. 2010) určená za neplatnú. Žalobca dňa 3. 1. 2008 oznámil žalovanej, že trvá na ďalšom zamestnávaní.

Medzi základné povinnosti zamestnanca vyplývajúce z pracovného pomeru patrí osobný výkon práce podľa pokynov zamestnávateľa a dodržiavanie pracovnej disciplíny, ktoré spočíva v plnení povinností, ktoré ustanovujú právne predpisy, pracovný poriadok a iné vnútorné predpisy zamestnávateľa, pracovná zmluva alebo pokyny vedúceho zamestnanca. Ak teda zamestnávateľ neprideluje zamestnancovi prácu, porušenie tejto povinnosti má za následok, že ani zamestnanec si nemôže plniť povinnosti vyplývajúce mu z pracovnej zmluvy. Účastník, ktorý spôsobil túto situáciu, je povinný druhému účastníkovi vyjadriť ochotu plniť si povinnosti a oznámiť mu odstránenie prekážky brániacej výkonu práce. Len ten z účastníkov, ktorý je ochotný, resp. pripravený plniť si svoje povinnosti z pracovného pomeru, sa môže domáhať zodpovedajúceho plnenia od druhého účastníka. Ak zamestnanec prestal vykonávať prácu nie na základe vlastného rozhodnutia, ale z dôvodov na strane zamestnávateľa, môže ho vyzvať na plnenie povinností, avšak nie je povinný pridelovanie práce vyžadovať. Z prípadnej nečinnosti zamestnanca nemožno v takom prípade odvodzovať pre neho nepriaznivé následky.

Keďže rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť dňom 2. 11. 2010, žalobcovi mala byť pridelovaná práca opäť od 3. 11. 2010. On však nastúpil do práce 5. 11. 2010 (aj to dobrovoľne z vlastnej vôle bez akejkoľvek výzvy žalovanej), preto mu patrí náhrada mzdy aj za dva dni - 3. 11. 2010 a 4. 11. 2010. Navyše žalovaná mu nesprávne Oznámením o výške a zložení funkčného platu z 19. 11. 2010 určila funkčný plat až od 5. 11. 2010.0

Vzhľadom na to, že žalobcovi bola žalovanou daná výpoveď z dôvodu nadbytočnosti podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Z. p. a žalobca oznámil, že naďalej trvá na pridelovaní práce, chýbala medzi účastníkmi po právoplatnom určení neplatnosti výpovede (súdom) zhoda ohľadom nástupu do práce a pridelovania práce žalobcovi. To bolo potrebné považovať za prekážku na strane zamestnávateľa podľa § 142 ods. 3 Z. p., keďže žalovaná mala žalobcu vyzvať na nástup do práce a dovedy kým žalovaná túto prekážku neodstránila, nemal žalobca povinnosť dostavovať sa na pracovisko, resp. vykonávať akúkoľvek pracovnú činnosť. Dovtedy kým tak žalovaná neučinila, tak trval stav platný podľa pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovanou, preto mu i za tento čas patrí náhrada mzdy. Výška náhrady mzdy bola taktiež určená v správnej výške.

Odvolačný súd preto z vyššie uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej i v časti trov konania potvrdil ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 24,23 eur za jeden úkon právnej služby (stanovisko k odvolaniu žalovanej) a povinnosť túto náhradu zaplatiť k rukám advokáta žalobcu do troch dní uložil i v odvolacom konaní neúspešnej žalovanej. Žalobcovi priznal náhradu za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia, ktorý mu bol už priznaný súdom prvého stupňa v rámci náhrady trov prvostupňového konania.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.